

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Josefem Smutným, advokátem, se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 12. 2014, č. j. 32 A 40/2013 - 23,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 12. 2014, č. j. 32 A 40/2013 - 23, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 4. 2013, č. j. CPR-14388-3/ČJ-2012-930310-V242, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o žalobě částku 6.800 Kč, k rukám jeho zástupce, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč, k rukám jeho zástupce, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 4. 2013, č. j. CPR-14388-3/ČJ-2012-930310-V242, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 29. 10. 2012, č. j. KRPZ-79042-34/ČJ-2012-150020-SV. Správní orgán prvního stupně

tímto rozhodnutím podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „cizinecký zákon“), uložil žalobci správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Žalobce byl vyhoštěn na základě zjištění, že pracoval v době od 3. 7. 2012 do 17. 7. 2012 na stavbě v ulici Chrastěšovská 862, Vizovice (dále též „stavba“), pro Družstvo Pohled bez příslušného povolení k zaměstnání. Lhůta pro vycestování byla stanovena do 14 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobou doručenou dne 10. 5. 2013 krajskému soudu napadl žalobce rozhodnutí žalovaného. Namítal, že byl členem Družstva M+M Molnyja, pro něž plnil úkoly plynoucí ze smlouvy o dílo, kterou mělo družstvo uzavřeno s dalšími subjekty pro realizaci stavby. Správní orgán přitom nezjistil, že žalobce měl pro toto družstvo povolení k zaměstnání. Žalobce vytýkal žalovanému, že neprovedl dokazování ohledně právního vztahu, na základě kterého žalobce práci na stavbě vykonával, a dále nepřijal vysvětlení, proč žalobce rozhodné skutečnosti neuvedl při svém výslechu. Pracovní vztah mezi družstvem a jeho členem se podle ustanovení § 5 odst. 3 zákoníku práce řídil tímto zákonem, a to včetně ustanovení § 42 tohoto zákona, které umožňovalo vysílat zaměstnance na pracovní cesty. Pokud by správní orgány řádně posoudily skutkový stav, dospěly by k závěru, že žalobce vykonával práci na stavbě jako člen Družstva M+M Molnyja. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 12. 2014, č. j. 32 A 40/2013 - 23, žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci. Žalobce při kontrole dne 17. 7. 2012 nepředložil žádný dokument, který by ho opravňoval k výkonu práce. Z vyjádření žalobce ve správním řízení potom vyplynulo, že nepracoval pro družstvo, práci si sehnal sám přes kamaráda, práci vykonával pro firmu Pohled a nevěděl, že má vydáno pracovní povolení. Nevlastnil rovněž živnostenské oprávnění, ač si byl vědom toho, že pro výkon kontrolované práce pracovní povolení potřeboval. Povolením k zaměstnání vydaným Úřadem práce ČR – Krajskou pobočkou v Hradci Králové dne 16. 9. 2011, č. j. HKA-477/2011, s platností od 15. 9. 2011 do 14. 9. 2012, bylo žalobci povoleno vykonávat zaměstnání pro Družstvo M+M Molnyja na druh práce: kvalifikovaný stavební dělník hlavní stavební výroby s místem výkonu práce v okrese Hradec Králové. Uvedené povolení ale neopravňovalo žalobce k výkonu práce pro jiného zaměstnavatele a v jiném místě výkonu práce, protože žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 cizineckého zákona. Krajský soud posoudil tvrzení žalobce jako účelová s motivem, aby se vyhnul správnímu vyhoštění. Přitom poukázal na skutečnost, že žalobce nové argumenty nevznesl v prvostupňovém správním řízení a nezdůvodnil, proč popíral svoji původní výpověď. Na tomto závěru nic nezměnila ani skutečnost, že si žalobce vyřídil před vydáním prvostupňového rozhodnutí živnostenské oprávnění.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti nadepsanému rozsudku kasační stížností doručenou zdejšímu soudu dne 9. 2. 2015. Krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru ohledně dokazování, když vycházel ze zjištění správního orgánu opírající se o nevěrohodné svědecké výpovědi Ing. Demka a o zmatenou výpověď účastníka řízení. Přitom správní orgán věděl o tom, že žalobce měl pracovní povolení pro Družstvo M+M Molnyja, ale nezajistil součinnost družstva ve správním řízení. Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem krajského

pokračování

soudu, že v průběhu správního řízení ani v žalobě nevysvětlil, proč popíral svá předchozí vyjádření a dokládal nová tvrzení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti doručeném zdejšímu soudu dne 24. 2. 2015 odkazuje na své vyjádření k žalobě a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[6] Dne 1. 4. 2015 požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože jinak by musel opustit Českou republiku, kde na základě pracovního povolení pro Družstvo Ataman a pracovní smlouvy s tímto družstvem má zajištěno živobytí, které na Ukrajině nemá. Zároveň uvádí, že spolupracuje se svým zástupcem na doplnění kasační stížnosti a potřebuje být přítomen případným dalším procesním úkonům. Přitom přiznáním odkladného účinku nevznikne žádným osobám újma a není dán rozpor s důležitým veřejným zájmem.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že ji doplní ve lhůtě podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., zdejší soud neshledal podmínky pro postup ve smyslu citovaného ustanovení. Kasační stížnost totiž obsahovala všechny zákonné náležitosti, a to včetně konkrétních kasačních námitek ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Rozhodujícím přitom není, podřadil-li stěžovatel své důvody k jednotlivým kasačním důvodům v § 103 odst. 1 s. ř. s. správně; postačuje uvést konkrétní vady, kterých se měl krajský soud v řízení či v úsudku dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, č. 161/2004 Sb. NSS, všechny rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné na: www.nssoud.cz).

[10] Ze správního spisu zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:

[11] Rozhodnutím ze dne 16. 9. 2011, č. j. HKA-477/2011-za, povolil Úřad práce ČR- krajská pobočka v Hradci Králové stěžovateli v době od 15. 9. 2011 do 14. 9. 2012 zaměstnání pro Družstvo M+M Molnyja, druh práce: 71195 kvalifikovaní stavební dělníci hlavní stavební výroby, místo výkonu práce: okres Hradec Králové.

[12] Úředním záznamem ze dne 17. 7. 2012, sepsaným ve Vizovicích, zaznamenala policejní hlídka pobytovou kontrolu dne 17. 7. 2012 v 9:30 hodin na stavbě v ulici Chrástěšovská 862, Vizovice. Hlídka kontaktovala Ing. Štefana Demka, který zajišťoval jako jednatel společnosti DEMARK Comp. spol. s r. o., se sídlem Zdoba 199, Sady nad Torysou, Slovensko, technický dozor pro společnost Pohled. O technickém dozoru měla společnost DEMARK Comp. spol. s r. o. uzavřena smlouvu se společností Pohled, jejímž jednatelem byl pan Dobra. Rekonstrukce

probíhala na stavbě ve vlastnictví společnosti Barchan, IČ: 288 09 645, se sídlem Chrudim, Ul. Obce Ležáků 840. Ing. Demko uvedl, že na stavbě pracovalo šest osob ukrajinské národnosti, mimo jiné i stěžovatel. Podle deníku Ing. Demka pracovali cizinci na stavbě nejméně od 3. 7. 2012, přičemž práci vykonávali pro společnost Pohled. Při kontrole bylo zjištěno, že čtyři cizinci neměli dokumenty opravňující je k výkonu stavebních prací pro společnost Pohled, přičemž byl mezi nimi i stěžovatel. Ing. Demko závěrem prohlásil, že všichni cizinci byli vysláni společností Pohled.

[13] Úředním záznamem ze dne 17. 7. 2012, č. j. KRPZ-79042-12/ČJ-2011-150020-SV, sepsaným ve Zlíně, zaznamenala policejní hlídka pobytovou kontrolu ze dne 17. 7. 2012 na stavbě v ulici Chrastěšovská 862, Vizovice. Přítomný stěžovatel nepředložil hlídce žádný titul, který by ho opravňoval k výkonu stavebních prací na uvedené stavbě. Na základě kontroly vzniklo důvodné podezření, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání, pro které by bylo možné ukončit jeho pobyt nebo zahájit řízení o správním vyhoštění.

[14] Protokolem o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17. 7. 2012, č. j. KRPZ-79042-7/ČJ-2012-150020-SV, zaznamenal správní orgán prvního stupně výslech stěžovatele. Stěžovatel uvedl, že rozumí českému jazyku, protože pobýval v České republice již od roku 2006 a souhlasil s protokolací bez tlumočnicka. Na území České republiky pobýval na základě platného cestovního pasu a dlouhodobého pobytu (patrně bylo myšleno povolení k dlouhodobému pobytu, pozn. zdejšího soudu). Dále ve vztahu k práci na stavbě uvedl, že mu ji zajistil „kamarád“ v Pardubicích. Práce měly být prováděny pro společnost Pohled. Stěžovatel jel do Vizovic pouze se svým cestovním dokladem a neměl žádnou jinou smlouvu ani jiný dokument. Jeho práci na stavbě řídil pan Štefan Demko. Stěžovatel uvedl, že měl v minulosti vydané povolení k zaměstnání v Hradci Králové, ale v současnosti nemá povolení k zaměstnání ani živnostenský list. Věděl o tom, že povolení má mít, ale spoléhal se na to, že mu ho „kamarád“ vyřídí.

[15] Protokolem o výslechu svědka ze dne 30. 7. 2012, č. j. KRPZ-79042-19/ČJ-2012-150020-SV, zaznamenal správní orgán prvního stupně výslech svědka Ing. Štefana Demka. Ing. Demko uvedl, že znal žalobce jako jednoho z cizinců ukrajinské národnosti, kteří pracovali na stavbě. Ing. Demko přitom působil na místě jako technický dozor. Stěžovatel pracoval na stavbě asi od 3. 7. 2012, kdy k němu začal Ing. Demko vést záznamy v deníku. Ing. Demko ale nevěděl, pro koho stěžovatel pracoval, zdali měl smlouvu či nějaké povolení. Uvedl, že na začátku se na stavbu dostavil pan Dobraj, jednatel společnosti Pohled. Jelikož úkolem Ing. Demka bylo pouze zajišťovat technický dozor, nestaral se o to, zdali měl stěžovatel nějaké povolení.

[16] Přípisem ze dne 30. 7. 2012, č. j. MMZL ŽÚ 4561/2012/Gab/4, Magistrát města Zlína sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že stěžovateli vzniklo živnostenské oprávnění s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ ke dni 18. 7. 2012 s datem platnosti do 25. 9. 2012. Uvedené živnostenské oprávnění vydal Městský úřad Chrudim, Obecní živnostenský úřad, dne 18. 7. 2012 pod č. j. CR 044902/2012 na základě ohlášení živnosti ze dne 18. 7. 2012. Stěžovatel byl rovněž evidován jako statutární orgán společnosti BARCHAN s. r. o., IČ: 28809645, se sídlem Obce Ležáků 840, 537 01 Chrudim.

[17] Ve spisu je založena informace z integrovaného portálu Ministerstva práce a sociálních věcí o tom, že cizinci, kteří obdrželi povolení k zaměstnání, nemohou být vysíláni na pracovní cesty a výkon práce cizince na jiném místě, než pro které obdrželi povolení k zaměstnání, je v souladu s § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, považována za nelegální. Datum poslední aktualizace informace je ke dni 14. 2. 2012.

pokračování

[18] V odvolání ze dne 21. 11. 2012 žalobce mimo jiné uváděl, že napadenému rozhodnutí nepředcházelo zjištění všech rozhodných okolností ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a to zejména ve prospěch účastníka řízení. Správní orgán především nezjišťoval, na základě jakého právního titulu pracoval stěžovatel na stavbě ve Vizovicích. Pokud měl stěžovatel platné pracovní povolení pro Družstvo M+M Molnyja, měl správní orgán dále zjistit, v jakém právním režimu stěžovatel na stavbě pro jmenované družstvo pracoval. Správní orgán naproti tomu vycházel z výpovědi Ing. Štefana Demka, který o právním postavení stěžovatele nic nevěděl a jeho výpověď je v některých částech rozporná, a stěžovatele, jenž je cizincem, neorientuje se v právním řádu České republiky a některým otázkám neporozuměl nebo se k nim nesprávně vyjádřil. Stěžovatel byl vyslán jako člen Družstva M+M Molnyja, aby vykonával činnost na stavbě ve Vizovicích, přičemž členové tohoto družstva se podílí na plnění jeho závazků v režimu obchodního zákoníku mimo pracovněprávní vztahy. Družstvo M+M Molnyja mělo přitom uzavřenou smlouvu o dílo s Družstvem Pohled, které uzavřelo smlouvu o dílo se společností Barchan s. r. o. Z uvedených důvodů proto nebyly naplněny podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 cizineckého zákona pro uložení správního vyhoštění.

[19] V odůvodnění rozhodnutí ze dne 12. 4. 2013, č. j. CPR-14388-3/ČJ-2012-930310-V242, žalovaný k důvodům pro uložení správního vyhoštění uvedl, že stěžovatel byl v době ode dne 3. 7. 2012 do dne 17. 7. 2012 zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání. Žalovaný považoval za prokázané, že stěžovatel vykonával pracovní činnost pro jiného zaměstnavatele a v jiném místě výkonu práce, než pro které měl vydáno povolení k zaměstnání. Námítky stěžovatele ohledně výkonu práce pro Družstvo M+M Molnyja považoval žalovaný za účelové. Stěžovatel měl dostatek času, aby veškeré skutečnosti sdělil správnímu orgánu prvního stupně a z řízení nevyplývalo, že by stěžovatel pracoval pro Družstvo M+M Molnyja, přičemž tuto skutečnost vyloučil stěžovatel ve výsledku zaznamenaném protokolem ze dne 17. 7. 2012. Zároveň stěžovatel neobjasn timer důvod popření svých dosavadních tvrzení a nedoložil nově uváděné skutečnosti. Žalovaný považoval za nadbytečné oslovit Družstvo M+M Molnyja, protože stěžovatel uvedl, že pracuje pro jinou společnost a ani nevěděl, že měl pro uvedené družstvo vydáno pracovní povolení. Dodatečné vyřízení živnostenského oprávnění před vydáním rozhodnutí potom nebylo pro posouzení správního vyhoštění relevantní skutečností.

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Podle § 3 správního řádu „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“.

[22] Podle § 50 odst. 3 správního řádu „[p]okud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci“.

[23] Institut správního vyhoštění nemá trestní charakter, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 5 Azs 94/2005, č. 1164/2007 Sb. NSS). Přesto se jedná o citelný zásah do základního lidského práva na svobodu pohybu a pobytu (čl. 14 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), který je v případě cizinců pobývajících na území České republiky ospravedlnitelný pouze při naplnění zákonných kritérií (čl. 14 odst. 5 Listiny). Ve správním řízení o vyhoštění je proto nutné zvláště dbát na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a správní orgány jsou povinny i bez návrhu

vyhledávat okolnosti svědčící jak v neprospěch, tak ve prospěch cizince (§ 50 odst. 3 správního řádu). Zároveň se v řízení o správním vyhoštění neuplatní zásada koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu), která by cizince omezovala v uvádění nových skutečností a navrhování důkazů v odvolacím řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, č. 2412/2011 Sb. NSS).

[24] Stěžovatel namítá, že krajský soud potvrdil nesprávné závěry, které vyvodily správní orgány z provedených důkazů. Přestože správní orgány zjistily, že stěžovatel měl pracovní povolení pro Družstvo M+M Molnyja, vycházely pouze z výpovědi Ing. Demka a stěžovatele, přičemž další skutečnosti uváděné stěžovatelem v odvolacím řízení vyhodnotil žalovaný jako účelové; stejný postoj zaujal i krajský soud k tvrzeným skutečnostem v žalobě.

[25] Nejvyšší správní soud již rozsudkem ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, č. 864/2006 Sb. NSS, konstatoval, že „[n]elze mít skutkový stav za prokázaný, je-li tato skutečnost konstruována na základě dedukcí a úvah správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně zhodnoceny veškeré důkazy účastníkem nabízené“. Stěžovatel měl právo vznášet své návrhy a doplňovat důkazy po celou dobu řízení, včetně řízení odvolacího, ale žalovaný mu tuto možnost odepřel odkazem na „účelovost“ zvoleného postupu a na dostatečně zjištěný skutkový stav v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalovaný tak ale učinil závěr, který neměl oporu v provedených důkazech.

[26] Nejvyšší správní soud považuje za nesporně prokázaný skutkový stav, že stěžovatel pracoval ve dnech od 3. 7. 2012 do 17. 7. 2012 na stavbě, přičemž se při kontrole neprokázal příslušnými povoleními (bod 12 a 13). Zároveň je zřejmé, že měl v době výkonu práce vystavené pracovní povolení pro Družstvo M+M Molnyja v okrese Hradec Králové (bod 11). Stěžovatel při výslechu uvedl, že mu práci na stavbě zařídil „kamarád“ a práci zde vykonával „pro Pohled“. Přitom ale nevěděl, že měl vůbec nějaké pracovní povolení, a spoléhal se na to, že mu všechny doklady vyřídí „kamarád“ (bod 14). Správní orgány z těchto skutečností dovodily, že stěžovatel pracoval na stavbě bez pracovního povolení.

[27] Při hodnocení provedených důkazů je předně nutné poukázat na osobu stěžovatele. Přestože souhlasil s vedením řízení v českém jazyce bez přítomnosti tlumočníka, český jazyk není jeho mateřským jazykem a v řízení před správním orgánem prvního stupně neměl přehled o svém pracovníprávním statusu na území České republiky. Stěžovatel tedy mohl mít dojem, že fakticky na stavbě pracoval pro společnost Pohled, ale navzdory jeho nedostatečné právní orientaci a skutečnosti, že se zcela spoléhal na zajištění svých právních záležitostí „kamarádem“, nebylo jasné, zdali jeho výpověď je možné chápat doslovně v každém detailu. Z výpovědi Ing. Demka (bod 15) totiž vyplynulo pouze to, že Ing. Demko neviděl stěžovatelovy doklady, stěžovatel pracoval na stavbě od 3. 7. 2012 a Ing. Demko se blíže nezajímal o to, zda měl stěžovatel nějaké povolení, protože zajišťoval pouze technický dozor. Ačkoli Ing. Demko mluvil ve své výpovědi o společnosti Pohled, výslovně neuvedl, že by pro ni stěžovatel pracoval jako její zaměstnanec. Z provedeného dokazování proto ve správním řízení nevyplývalo, kdo konkrétně vyslal stěžovatele na práci na stavbě (viz blíže nespecifikovaná osoba „kamaráda“, což mohl být i zástupce Družstva M+M Molnyja), zdali byl mezi touto osobou a stěžovatelem nějaký právní vztah či zda se jednalo pouze o přátelskou pomoc, a jaký byl právní vztah mezi společností Pohled a stěžovatelem.

[28] Nezodpovězené otázky týkající se skutkového stavu doplnil stěžovatel v odvolání (bod 18). Dodatečně předestřené skutečnosti, podle kterých byl stěžovatel jako člen Družstva M+M Molnyja vyslán na pracovní cestu k výkonu práce na stavbě pro společnost Pohled, nebyly vzhledem k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu před správním orgánem prvního stupně

pokračování

v rozporu s dosud provedenými důkazy. Jak bylo již konstatováno výše, provedené důkazy ve správním řízení neodstranily pochybnosti, pro koho stěžovatel pracoval a na základě jakého titulu vykonával práci na stavbě. Naproti tomu odvolací námitky byly právně relevantními argumenty, které bylo nutné řádně posoudit. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013 - 46, č. 2934/2013 Sb. NSS, konstatoval oproti tehdy obecně zastávanému názoru správních orgánů (bod 17), že platná právní úprava umožňovala vysílat cizince na pracovní cesty; zároveň vymezil kritéria, za kterých bylo možné pracovní cestu uznat za výkon práce v souladu s pracovním povolením. Pokud by stěžovatel prokázal, že vykonával práci na stavbě pro Družstvo M+M Molnyja, které ho vyslalo na pracovní cestu, a zároveň by splňoval kritéria pro uznání pracovní cesty cizince, výkon práce by nebylo možné považovat za nepovolený. Správní orgán prvního stupně by tak nemohl stěžovateli uložit správní vyhoštění.

[29] Správní orgán prvního stupně oproti tomu vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu) a žalovaný tuto vadu nezhojil tím, že by se zabýval odvolacími námitkami a doplnil dokazování v souladu s návrhy stěžovatele o potřebné důkazy k zodpovězení otázek, na základě jakého právního titulu pracoval stěžovatel na stavbě ve Vizovicích, zdali byl vyslán na pracovní cestu Družstvem M+M Molnyja a splňoval-li podmínky pro uznání pracovní cesty. Krajský soud se potom pouze ztotožnil se závěry žalovaného, aniž by se blíže zabýval mezerami ve zjištěném skutkovém stavu a rovněž neprovedl důkazy, které v tomto ohledu stěžovatel v žalobě navrhoval. Navíc se, s odkazem na účelovost tvrzení stěžovatele, nijak nezabýval jeho argumentací, že byl vyslán na pracovní cestu. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační námitku důvodnou.

[30] Stěžovatel žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jelikož žádost došla zdejšímu soudu dne 1. 4. 2015, lhůta pro rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 4 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.) počala běžet tímto dnem a uplynula by dne 4. 5. 2015 (§ 40 odst. 2 ve spojení s 40 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé ve lhůtě vymezené pro rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti, a proto o samotném návrhu na přiznání odkladného účinku již nemusel rozhodovat. Jelikož zdejší soud o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval, nezasílal žádost k vyjádření ani žalovanému.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Jelikož již v řízení před krajským soudem existoval důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro neprovedení stěžovatelem navržených relevantních důkazů a nedostatečné zjištění skutkového stavu [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud zrušil vedle rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného [§ 78 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Žalovaný v dalším řízení bude vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), zejména doplní zjištění ohledně skutkového stavu tím, že se bude zabývat stěžovatelskými návrhy na provedení dokazování a doplněné důkazy znovu vyhodnotí zvláště i v souhrnu s důkazy již provedenými. Na základě takto zjištěného skutkového stavu pak znovu rozhodne ve věci a posoudí námitku stěžovatele, že na stavbě pracoval jako člen Družstva M+M Molnyja vyslaný na pracovní cestu.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to jak v řízení před krajským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti. Uplatnitelné náklady soudního řízení se sestávají ze soudních poplatků, od kterých byl ale stěžovatel podle § 11 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, osvobozen, a dále z nákladů právního zastoupení. V řízení před krajským soudem

má stěžovatel právo na náhradu odměny za právní zastupování za dva úkony jeho právního zástupce [§ 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], tj. převzetí zastoupení a podání žaloby, ve výši po 3.100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 tamtéž] – celkem 6.200 Kč. V řízení před Nejvyšším správním soudem má žalobce právo na náhradu odměny za jeden úkon jeho právního zástupce [§ 11 odst. 1 písm. d) tamtéž], tj. podání kasační stížnosti, ve výši po 3.100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 tamtéž] – celkem 3.100 Kč. Stěžovatel má dále právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 tamtéž), tj. celkem 600 Kč v řízení před krajským soudem a 300 Kč v řízení před zdejším soudem. Stěžovatel tak má nárok na náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 6.800 Kč před krajským soudem a 3.400 Kč před zdejším soudem. Jelikož právní zástupce na výzvu soudu nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, nezapočítal zdejší soud do nákladů právního zastoupení částku, která by odpovídala příslušné sazbě daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu